

ПОКАЯНИЕ
КРИСТИН ЮРУКОВА

ЛИРИКА
LYRIK

2018
МОЗАЙКА - 92 - А.Ю. - М.Ю

ПЛОВДИВ

Copyright©2018

Кристин Юркова

Всички права запазени. Никоя част от тази книга не може да се копира или размножава в никаква форма освен при цитиране на малки откъси в рецензии без писменото съгласие на автора.

ИЗДАТЕЛСТВО: ЕТ "МОЗАЙКА - 92 - А.Ю. - М.Ю."
ПЛОВДИВ
ПЪРВО ИЗДАНИЕ
2018
ISBN

СЪДЪРЖАНИЕ

1. БЪЛГАРСКА ТРАДИЦИЯ
2. БЪЛГАРСКИЯ ГАНДИ /НА ЙОРДАН КОВАЧЕВ, ЗАЩИТНИКА НА НИКОЛА ПЕТКОВ/
3. СИТНИ, ДРЕБНИ КАТО КАМИЛЧЕТА /НА ТРИФОН КУНЕВ/
4. ДАНАИЛ КРАПЧЕВ
5. ИНЖЕНЕРЪТ НА ЯЗОВИРИ
6. МОНАХИНЯТА
7. ПАЛТОТО НА РАЙКО АЛЕКСИЕВ
8. ГОЛГОТА
9. НА ЛЮБОМИР КАЗАСОВ
10. ПИТАНЕ НА АЛБЕР КАМЮ
11. ДЕЦАТА НА РАЙНА КНЯГИНЯ
12. ДЕЦАТА НА ВАЗОВ
13. СЕМЕЙНА ИСТОРИЯ
14. КУДОГЛУ - ДОМ НА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТТА

БЪЛГАРСКА ТРАДИЦИЯ

/На възпитаника на Пражката Консерватория Александър Николов - Сашо Сладура/

Надвесена над вечността
на тихото площадче,
една самотна цигулка
вади мечтите
изпод подмолите
влажни на скривалищата им.

Денят потъва
в окоето на луната
със стъпките на джаза.
Лъкът тегли бавно
последния слънчев лъч.
Незримото отвърща
с мъгла от изнемога,
набучена на копията
на желанията.

Цялото Молле
танцува джаз,
с него и Леа,
Мраморите, колоните,
небето с всичките
небесни тела.

Най-сладките
целувки зреят
под ритъма на джаза
на Сашо Сладура,
сладки са целувките
като капещите
смокини в краката
на влюбените.

Заселил се е Сашо
между студентите
/”Акълът ми -
колкото техният.”/

С мелодии полира
усмивката бяла
на Античния,
с нея и джазът
животът е безкраен празник.

Младежи пият
сладостта на телата си,
докато ечи и ги мами,
а вечерта се стапя
като шоколад.

Сашо може да им разкаже
най-смешните вицове,
онези заради които
му видяха сметката
в комунистическия лагер
с кирки и лопати.
Ах, джазът на кирките
и лопатите.

Би могъл да им рече
като професор Станишев:
“Да бяхте ми оставили
поне ръцете.
Да посвирия.”

Да посвири.
Сега му се е паднало,
макар и бронзов.
от сутрин до вечер
и посред нощите
да лови светулките в телата.

Сашо Сладура,
така далече
преминал границата
на небесвода.
Убит като Гео
заради едните думи.
Каква българска традиция!

БЪЛГАРСКИЯ ГАНДИ
/НА ЙОРДАН КОВАЧЕВ, ЗАЩИТНИКА НА НИКОЛА ПЕТКОВ/

Пишещите машини тракат
като железни челюсти,
скоростно издават смъртни присъди -
невинните селяни
тихо преминават отвъд,
в окото на нивите
зрее бунтът.

Кантората му -
целият свят -
ехти от мъки и тегла.

Писмата на Толстоистките общини в Русия
го намират с печати
все по-далеко от Москва
и все по-близо до Сибир.

Сърничките на Борис Георгиев
кръжат над раменете му,
Художниците го рисуват
как дои козичката на мъдростта,
Не от днес и не от вчера
е българския Ганди,
дето сее семенца морал
за гладните врабци
насред убийствени времена.

Адвокатът на душите
чува гълъби да гукат
всред тълпите,
скандиращи "Смърт!".

Прекъсва играта с боговете,
че Никола Петков
си няма защитник -
всичките адвокати
са се изпокрили.

“Какво направихте, хора,
със свободата,
кой и как я пак окраде? -
Гърми защитната му реч.
Палачите я чуват добре.
Обесват българския Ян Хус,
а на него пращат камионетка -
безплатен транспорт до Куциян.

И адвокатът е вече сянка,
обитаваща концлагерите на
Комунистическа България
Без съд и присъда,
Без право на процес.

Но зад залостената врата
се отварят хиляда нови,
Членовете на международната Лига
за правата на човека,
създадена от него,
питат за неговите човешки права
с гласовете на Лейбъристи,
депутати, президенти.
Червената луна и вятърът на Персин
отговарят.

С очи, открити за музите,
с водораслите на стиховете
Българския Ганди
прегръща пространствата
с жена си и децата.
Мистиките на Тютчев
са венчалните му воали.
Преводачът на Тютчев,
Лермонтов, Брюсов
обитава поетичните небеса,
там никой не може да го достигне.

СИТНИ, ДРЕБНИ КАТО КАМИЛЧЕТА
/НА ТРИФОН КУНЕВ/

Разказа им сума ти приказки -
за добрия старец
/българския народ/
и злата баба
/управниците/,
докарали го
до спуканото корито.
За великия чичо -
българския селянин,
който може да зареже
търпението си
и да откаже
да дава хляб
на властниците.
За това какво казва
философът Вуче
от Голямо Буче -
българите не са жадни
за робство -
петстотин години
им стигат.
И - колкото един народ
е по-стар,
толкова е по-мъчно
да му отнемеш вярата.
За четирите думи,
които решават
всяка беда -
“И това ще мине!”
“Дано бързо мине!” -
моли се мъдрият народ
по отношение на властта.
И за службата
ибрикчи баши
в конака на Везирството,
раздаващият ибрици
е убеден, че неговата дума

най-се чува в Империята.

Ситни, дребни като камилчета
измъкват се думите
през иглените уши
на истината,
минават оттатък
и водят автора им
право към затвора.

ДАНАИЛ КРАПЧЕВ
Гласът за Македония -
затрупан с камъни
като Свети Стефан -
да не се чуват
Гласовете ви чуваме.
Костите на журналиста
пукат като съчки
на кладата на Словото.

ДАНАИЛ КРАПЧЕВ

ИНЖЕНЕРЪТ НА ЯЗОВИРИ

Под стража строи
язовир -
опряха до него -
Осъденият от Народния съд,
просто няма кой
от другите,

с правилните биографии
да го направи
/колкото и
да му се иска/.
Ще стане язовирът,
няма къде да ходи,
Но инженерът няма
къде глава да подслони -
къщата му - национализирана -
като животът му.
Малката голяма победа -
насилието нищо
не гради.

МОНАХИНЯТА

Ще лежи не в монашеска,
в затворническа килия -
нахранила е гладни,
дала е хляб на горяни.
Ами нея Христос
така си я учил -
дай на гладния хляб
и не питай.
Ако беше отказала,
трябваше на часа
да се размонаши.
Иначе с какво право
ще е в манастира.
Седем години затвор
за един хляб.
Седем години затвор
за правото да се нарече
Християнка.

ПАЛТОТО НА РАЙКО АЛЕКСИЕВ

Райко го няма,
палтото му се разхожда
из София -
убиецът му си има
палто.
Развява го като
ангелско крило -
нещото, дето ги
свързва.

ГОЛГОТА

Покажи ми твоята Голгота,
чуй моята -
да се разпознаем
като човеци.
/Пилат винаги може да си
измие ръцете - не го гледай./
На Голготата никога
не си сам - твоя ли е,
чужда ли е,
Голгота е,
място за разпъване.
И все ще има един Варава,
който да ти помага
от кръста -
да се сменим!

НА ЛЮБОМИР КАЗАСОВ

Студентът от Чехия
бърза след войната
за вкъщи -
прибират го в Белене.
знаенето на чужд език -
обвинение в шпионаж.

Съдбата му -
предзнаменование

за един марш от 68-а
на обединените танкове
срещу цветята
на вдигналите се за свобода
в Чехословакия.

Хавел поздравява
заклученика от Белене
от едно далечно време.

ПИТАНЕ НА АЛБЕР КАМЮ

- Защо обесихте Никола Петков?
Другаря ни антифашист?

Въпросът не трябва да
бъде чул тъкмо в България.

/И на Запад толкова
е чул./

Камю - Първият и
Последният човек.

ДЕЦАТА НА РАЙНА КНЯГИНЯ

Военни училища,
Генерал-щабни академии,
Чаталджански и Одрински битки,
потопяне на кръстосвача “Хамидие”,
разгром на Румънския корпус.

И сетне - след ордените
безследно изчезване на път за работа
/потопяне в морето на безследно
изчезналите/,
смъртни присъди и
мъченичества в лагерите
на Ловеч и Богданов дол.
Внуците на Княгинята
нямат право да следват.

Безкръстни гробове
за децата на тази,
в която се кълнем.

ДЕЦАТА НА ВАЗОВ

И пак - Военни училища,
Генерал-щабни академии,
водачи на битки и на нация,
мозъкът и,
разстрели, концлагери,
смъртни присъди, обвинения в шпионаж.

Сам Иван Вазов -
под възбрана.
патриотизмът е шовинизъм,
героизмът - билет за отвъдното.

Покаяние ще
погали ли душите?
Накъде без ангелското
му крило?

СЕМЕЙНА ИСТОРИЯ

Жана Д Арк на опозицията,
социалдемократката,
юриската Людмила Славова -
вече пожертвана.

Бащата Крум Славов,
социалдемократът, адвокатът
от ареста не може
да я изпрати
в последния път.

Братът Димитър - и той -
гние в концлагера Куциян.

Обикновена семейна история
в обикновен комунизъм.

Съюзът на юристите

можеше да носи името на
Людмила Славова.

КУДОГЛУ - ДОМ НА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТТА

Творене на благо,
благотворителност,
сърце на милостта, милосърдие.
милост за бедните
и болните,
парите на служба
на човечността.

Болницата за безплатно лекуване.
Тютюневите складове.
Ефорията на бай Недко.
Милионите при бедствия.
Детската градина.
Дворецът в Дрезден,
където го смятат за княз.

/Сред тръни дирехме
бюста му.../
Делото му расте
в душите все по-високо
с окаяната меркантилност
на съвремието.

Вулеви, Куцоглу,
Кудоглу, Турдоглу
от село Габрово,
Ксантийско
проповядват
християнския морал
на дедите.

Но - поредното
прогонване на
българи от земите им.

АБСУРДИ

Милосъдрието обявено
извън закона,
мъстта - морал,
християнството -
вън от морала,
моралът - вън
от закона,
законът - вън
от държавността.
Държавата - чужда,
душите - и те.
Който ги има,
тежко му и горко.

НАДЯ ДУНКИН

Свидетел на това,
което не искат
да бъде чуто.

Давност за убийците -
забрана за жертвите,
Мъгла над миналото -
напред към бъдещето.

А тя упорства
чрез живота си:
“Свидетелствам
чрез месата си,
ръфани от кучета.”

Да изслушаме
свидетелката
на лагерите
без давност.

**ПОКАЯНИЯ
ЛИРИКА**

**АВТОР: КРИСТИН ЮРУКОВА
ХУДОЖНИК: МАРЛЕНА ЮРУКОВА
BILDER: KRISTIN YURUKOVA
ИЗДАТЕЛСТВО: ЕТ "МОЗАЙКА - 92 - А.Ю. - М.Ю."
ПЛОВДИВ
ПЪРВО ИЗДАНИЕ
2018
ISBN**